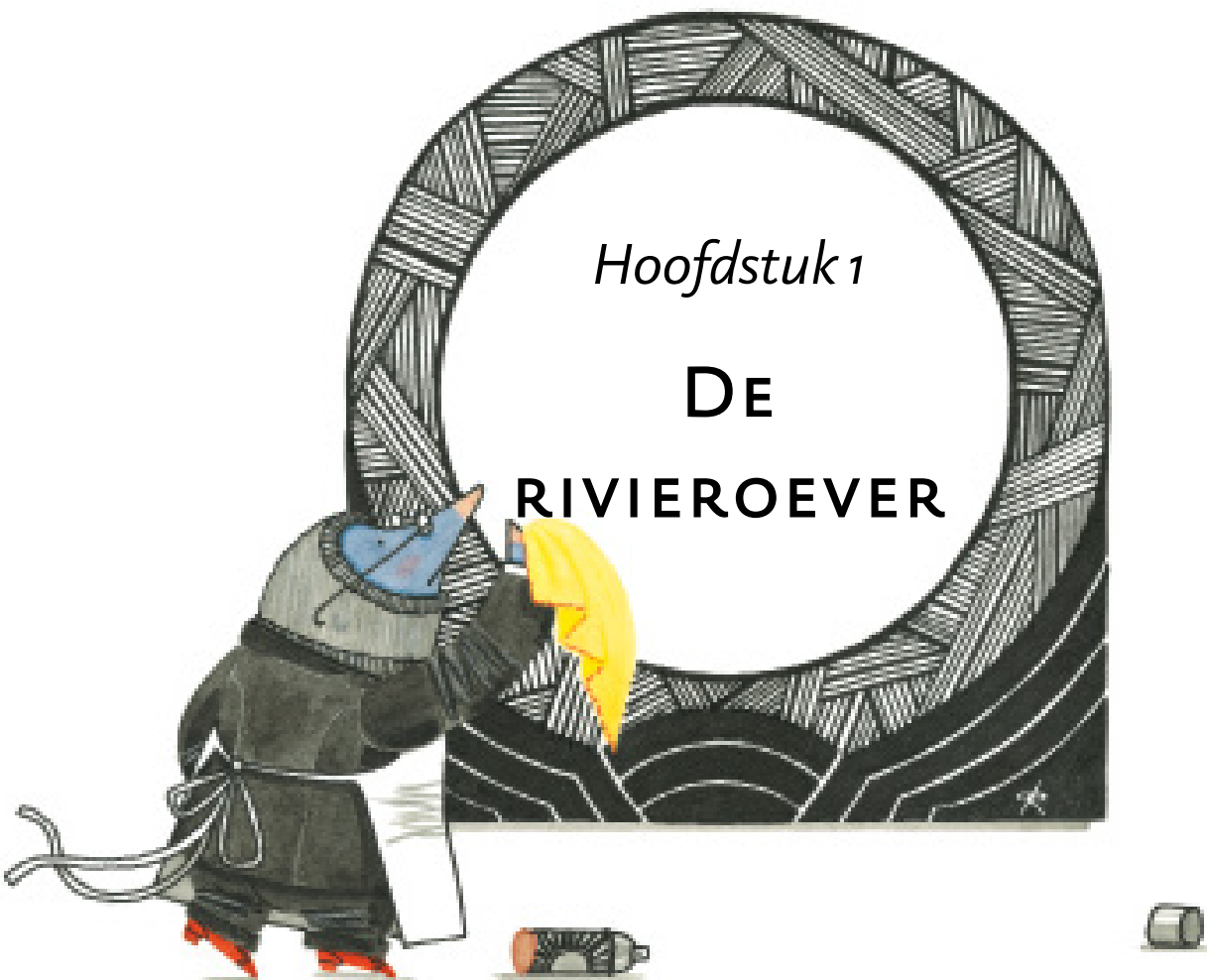

De Mol was druk bezig met de lenteschoonmaak. Hij had alles afgestoft met bezems en stoffers, en was nu de muren van zijn huisje aan het witten. Zijn ogen en zijn keel waren stoffig, en zijn zwarte vacht zat vol witte verfspatten. Zijn rug deed zeer en zijn armen waren zwaar.

De lente roerde zich in de lucht boven hem en in de aarde om hem heen. Zelfs in zijn kleine, donkere huisje onder de grond voelde hij die heerlijke onrust. Het was dan ook geen wonder dat hij opeens zijn borstel op de grond smeed.

‘Bah!’ zei hij. ‘Weg met die schoonmaak!’ En hij snelde de deur uit, zonder zelfs maar zijn jas aan te doen.

Iets daarboven riep naar hem, en hij krabbelde en wrong, en toen wrong hij opnieuw en krabbelde, gravend met zijn pootjes, en in zichzelf mompelend: ‘Omhoog! Omhoog!’

Opeens dook zijn snuit het zonlicht in, en hij lag te rollen in het gras van een groot weiland.

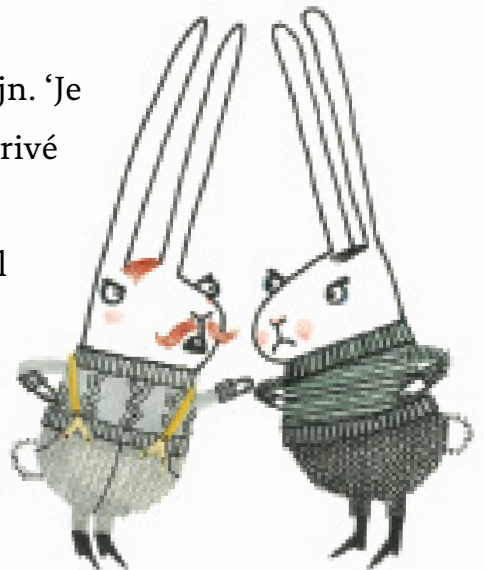
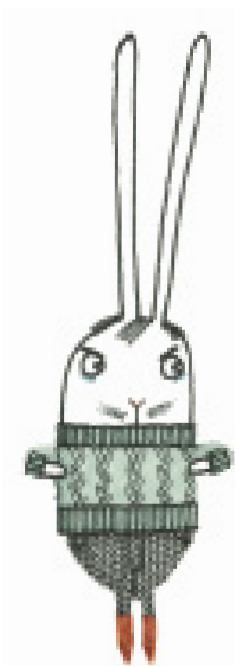
‘Dit is heerlijk!’ zei hij tegen zichzelf. ‘Dit is veel fijner dan schoonmaken!’

De zon voelde warm aan op zijn vacht, een zacht briesje streekde zijn kop, en na de stilte van zijn ondergrondse huisje klonk het lied van de vogels bijna als gejuich.

Hij sprong met vier poten tegelijk omhoog van blijdschap, en wandelde langs struiken en heggen. Toen hij door de opening tussen twee heggen wilde lopen, werd hij tegengehouden door een konijn.

‘Wacht even!’ zei het konijn. ‘Je moet betalen om over deze privé weg te mogen!’

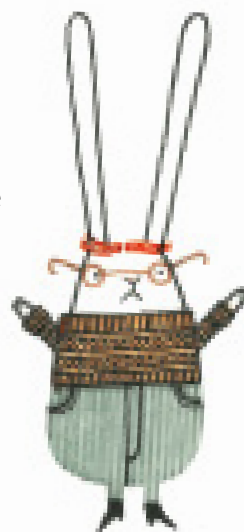
Maar de ongeduldige Mol liep hem omver. ‘Onzin!’ zei hij terwijl hij vrolijk verder wandelde. ‘Onzin!’

De andere konijnen stonden verbaasd toe te kijken. Maar voordat ze een goed antwoord konden bedenken, was hij er al van door.

‘Wat ben je toch stom!’ zei een van de konijnen. ‘Waarom zei je niet...’ ‘En waarom zei jij niets?’ mopperde een ander konijn. ‘Je had hem moeten zeggen dat...’

En terwijl ze onder elkaar ruziemaakten, wandelde de Mol onbekommerd verder. Alles stond in bloei en overal zag hij vogels hun nesten bouwen, en dieren die bezig waren met hun lenteschoonmaak.

Maar de Mol voelde zich niet schuldig over het afbreken van zijn eigen schoonmaak. Hij bedacht alleen maar hoe fijn het was om de enige te zijn die niets hoefde te doen tussen zo veel drukke werkers. Want het fijnste van een vrije dag is natuurlijk dat je het zelf rustig aan kunt doen terwijl je alle anderen druk aan het werk ziet.

Hij dwaalde wat rond, tot hij opeens stil bleef staan aan de rand van een brede rivier en het gevoel kreeg dat zijn geluk nu compleet was.

Nooit eerder had hij een rivier gezien. Het was een glad, kronkelend wezen dat gorgelend dingen vastgreep en ze met een borrelende lach weer losliet. Alles glansde en glinsterde, bubbelde en ritselde.

De Mol was betoverd. Hij liep langs de rivier zoals je loopt naast iemand die je de meest spannende verhalen vertelt.

Toen hij eindelijk moe werd, ging hij op de oever zitten terwijl de rivier hem nog steeds kabbelend verhalen vertelde. Het waren de beste verhalen van de wereld, vanuit het hart van de aarde op reis naar de zee.

Hij zat dromerig om zich heen te kijken, toen zijn blik op een gat in de oever aan de overkant viel. Hij bedacht wat een gezellig huisje dat moest zijn, van een dier dat met weinig tevreden was en graag dicht aan het water woonde.

Opeens zag hij vanuit het huisje twee ogen naar hem knipperen, en toen hij beter keek, zag hij dat er een gezicht om de ogen heen zat. Een rond, bruin gezicht met snorharen. Het was de Waterrat!

De twee dieren bekeken elkaar even zwijgend.

‘Hallo, Mol!’ zei de Waterrat toen.

‘Hallo, Rat!’ zei de Mol.

‘Heb je zin om naar deze kant te komen?’ vroeg de Rat.

‘Nou, gemakkelijker gezegd dan gedaan,’ zei de Mol.

De Rat gaf geen antwoord, maar bukte en maakte een touw los.

Daarna sprong hij in een kleine roeiboot die de Mol nog niet gezien had. De boot was aan de buitenkant blauw geschilderd en vanbinnen wit, en was precies groot genoeg voor twee dieren.

De Mol was er meteen dol op, hoewel hij nog niet precies wist waar de boot voor diende.

De Rat roeide naar de overkant en legde aan. Toen stak hij zijn voorpoot uit om de Mol in de boot te helpen. 'Kom,' zei hij. 'Stap aan boord!'

De Mol nam een voorzichtige stap, en tot zijn verbazing zat hij opeens in een echte boot. Hij leunde achterover in zijn zitje en bekeek de kussens en de roeipanen.

‘Wat een heerlijke dag!’ zei hij terwijl de Rat begon te roeien.
‘Weet je, ik heb nog nooit in een boot gezeten.’

‘Wat?’ vroeg de Rat. Zijn mond viel open. ‘Je... jij... Nog nooit?
Wat heb je dan al die tijd gedaan?’

‘Is het dan zo leuk?’ vroeg de Mol verlegen.

‘Leuk?’ zei de Rat. ‘Geloof me, mijn jonge vriend: er is niets, maar dan ook niets, wat zo de moeite waard is als scharrelen in boten. Gewoon scharrelen,’ zei hij dromerig. ‘Scharrelen... in boten... scharrelen...’

‘Kijk uit, Rat!’ riep de Mol opeens.

Maar het was te laat. De boot botste tegen de oever. De dromerige roeier lag op zijn rug onder in de boot, met zijn poten in de lucht.

‘...in boten... of mét boten,’ ging de Rat onverstoorbaar verder, terwijl hij overeind kroop. ‘Erin of eruit, dat maakt niet uit. Niets maakt veel uit, dat is het plezier ervan. Of je op je bestemming aankomt of ergens anders, of zelfs als je nooit ergens komt, je bent altijd bezig. Je hóéft nooit iets te doen, maar als je het dan toch doet, is er altijd wel weer iets anders om te doen. En je kunt het dan meteen doen, maar liever niet. Luister eens, als je vandaag echt geen andere plannen hebt, kunnen we misschien de rivier afzakken en er een leuke dag van maken?’

De Mol wiebelde met zijn tenen van puur geluk en leunde tevreden achterover in de zachte kussens. ‘Wát een dag!’ zei hij. ‘Laten we meteen vertrekken!’

‘Een ogenblikje,’ zei de Rat. Hij knoopte het aanlegtouw aan zijn steiger, ging naar binnen, en kwam even later terug met een enorme rieten picknickmand. ‘Schuif die onder je voeten,’ zei hij tegen de Mol, terwijl hij de zware mand in de boot liet zakken. Toen maakte hij het touw los, sprong in de boot en pakte de roeispanten weer.

‘Wat zit erin?’ vroeg de Mol, die brandde van nieuwsgierigheid.

‘Koude kip,’ zei de Rat. ‘Koude tong, koude ham, koude rosbief, augurkensalade, broodjes, tuinkers, cornedbeef, gemberbier, limonade, prikwater...’

‘Stop, stop!’ riep de Mol verrukt. ‘Het is te veel!’

Vind je dat echt?’ vroeg de Rat serieus. ‘Ik breng dat altijd mee op zulke kleine uitstapjes, en de andere dieren zeggen altijd dat ik een gierig beest ben.’

De Mol hoorde geen woord van wat de Rat zei. Hij liet dromerig een poot door het water slepen en genoot van de geuren, de geluiden en het zonlicht.

De Waterrat roeide rustig verder en verstoorde de dagdromen van de Mol niet.

‘Ik vind je kleren prachtig,’ zei hij ongeveer een half uur later. ‘Ik ga op een dag ook een zwart pak kopen, als ik het kan betalen.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei de Mol, die zichzelf met moeite wakker schudde. ‘Je vindt me vast erg onbeleefd. Maar dit is allemaal zo nieuw voor me. Dus... dit... is... een... rivier.’

‘Dé Rivier,’ zei de Rat.

‘En je woont echt aan de rivier?’ zei de Mol. ‘Wat een leuk leven!’

‘Eraan en erbij, en erop en erin,’ zei de Rat. ‘De rivier is voor mij als een broer en een zus, en gezelschap, en eten en drinken. En waswater, natuurlijk. Het is mijn wereld en ik wil geen andere. Wat de rivier niet heeft, is het hebben niet waard, en wat hij niet weet, is het weten niet waard. Wat we samen al niet hebben meegemaakt! In de winter of de zomer, de lente of de herfst – er is altijd wel iets leuks en opwindends. Als mijn kelders in februari onder water lopen,

bijvoorbeeld, en de rivier zo hoog staat dat het water vlak onder mijn vensterbank stroomt, of als hij weer wegzakt en ik met droge voeten over de bodem kan lopen. Dan ligt overal vers voedsel voor het oprapen, en spullen die slordige mensen uit boten hebben laten vallen.'

'Maar is het af en toe niet een beetje saai?' vroeg de Mol.
'Alleen jij en de rivier en niemand anders om mee te praten?'

'Niemand anders?' zei de Rat. 'De oever is tegenwoordig zo druk dat sommige bewoners er al genoeg van hebben en verhuizen. Otters, reigers, eenden, waterhoentjes – allemaal de hele dag in de weer, en ze willen allemaal dat je iets voor ze dóét. Alsof je het zelf al niet druk genoeg hebt!'

'Wat ligt dáár?' vroeg de Mol en hij wees naar een bos, dat donker opdoemde voorbij een weiland aan de overkant van de rivier.

'Dat? O, dat is het Wilde Woud,' zei de Rat kortaf. 'Daar komen wij oeverbewoners niet vaak.'

'Zijn ze... zijn ze daar dan niet aardig?' vroeg de Mol een beetje nerveus.

'Nou,' antwoordde de Rat. 'Eens kijken. De eekhoorns kunnen ermee door. En de konijnen. Sommige tenminste, maar met konijnen weet je het nooit. En dan is er natuurlijk Das. Die woont midden in het Woud. Hij wil nergens anders wonen, al zou hij ervoor betaald worden. Niemand valt hém lastig. Dat kunnen ze ook maar beter niet proberen,' voegde hij eraan toe.

